

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. G. ma 30 lat, ma wykształcenie zawodowe. Prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) ul. (...) w E., z której uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 1.000 zł. K. G. jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu.

(dowód: dane o podejrzanym – k.12)

W dniu 20 grudnia 2016 r. K. G. wraz z swoimi współpracownikami uczestniczył w spotkaniu wigilijnym. Spotkanie rozpoczęło się około godz. 18.00-19.00 wieczorem. Jego uczestnicy, w tym K. G., w jego trakcie spożywali alkohol, tj. wódkę. Spotkanie zakończyło się około północy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. G. – k.68)

W dniu 21 grudnia 2016 r. K. G. około godz. 9.30 wyjechał z domu samochodem R. (...) nr rej. (...) udając się na szkolenie, które miało być przeprowadzone w P. Technologicznym w E.. W trakcie jazdy poczuł się źle do tego stopnia, że zmuszony był do zatrzymania pojazdu w okolicach skrzyżowania ulic (...) w E., po czym zwymiotował. Zachowanie K. G. zwróciło uwagę patrolu Policji w składzie: T. Ż. i T. E.. Policjanci przystąpili niezwłocznie do kontroli drogowej, w trakcie której K. G. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzono urządzeniem A. (...) o godz. 10:45 i 11:00 z tożsamym wynikiem – 0,30 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badania przeprowadzono w siedzibie Komendy Miejskiej Policji w E. o godz. 11:14 i 11:16 urządzeniem A. A 2.0 nr (...) z wynikami – 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: zeznania świadków: T. Ż. – k.14v, 75-76, T. E. – k.17v, 69-70, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2, 4, świadectwo wzorcowania – k. 66, wydruk z odczytu pamięci urządzenia A. I. nr (...) – k.73, opinia biegłego z zakresu toksykologii alkoholu etylowego – k.87-88, 106-107)

Oskarżony K. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony jest osobą karaną.

Zarzucanego mu czynu K. G. dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 marca 2014 r. w sprawie II K 138/14 za czyny z art. 178a § 1 kk, 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk na karę łączną 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł.

(dowód: dane o karalności – k.20-22, 116-118, odpis wyroku – k.24)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu gruntowna analiza materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przygotowawczym i uzupełnionego w toku rozprawy głównej wskazuje, iż oskarżony K. G. swym zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu, a jego wina nie budzi wątpliwości.

Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach kontrolujących oskarżonego funkcjonariuszy Policji: T. E. i T. Ż.. Policjanci przedstawili przyczyny, dla których przystąpili do czynności kontroli drogowej w stosunku do K. G., jej przebieg, poczynione ustalenia, w tym co do stanu trzeźwości oskarżonego. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia wiarygodności ich relacji. Wypowiedzi obojga są rzeczowe, logiczne i spójne, korespondują ze sobą. Podkreślić należy, iż były to dla nich zwykłe, rutynowe czynności podejmowane w ramach obowiązków służbowych. Żaden z funkcjonariuszy nie miał zatem powodów, by przedstawiać obraz sytuacji w sposób dla oskarżonego niekorzystny. Dodatkowo relacje świadków znajdują odpowiednie odzwierciedlenie w pozyskanej

przez Sąd dokumentacji w postaci wydruku z odczytu pamięci urządzenia A. I. nr (...) – k.73. Sposób wypowiedzi świadków, ich rzeczowość i rzetelność pozwalają na ocenę ich relacji jako pełnowartościowych dowodów w sprawie.

Za w pełni wiarygodną należało ocenić opinię biegłego z zakresu toksykologii alkoholu etylowego. W wydanej opinii w oparciu o dokonane obliczenia biegły stwierdził, iż wyniki uzyskane w badaniu trzeźwości urządzeniem AlcoSensor IV w dniu 21.12.2016 r. o godz. 10:45 i 11:00 należy uznać za wiarygodne i w pełni oddające poziom stężenia alkoholu etylowego w organizmie oskarżonego K. G.. Badania te zostały potwierdzone kolejnymi badaniami na urządzeniu dowodowym Alkometr A2.0 o godz. 11:14 i 11:16. Jednocześnie biegły podkreślił, iż sugerowany odstęp czasu, jaki winien być zachowany pomiędzy wymiotami a badaniem, tj. 30 minut, dotyczy urządzeń dowodowych i w niniejszej sprawie został on zachowany, gdyż pomiędzy wymiotami oskarżonego a badaniem stanu trzeźwości urządzeniem dowodowym Alkometr AO.2 okres ten upłynął. Biegły wskazał również, iż w świetle materiału dowodowego wymioty oskarżonego przed dokonaniem badania stanu trzeźwości nie miały wpływu na wartość tych pomiarów. Co istotne słuchany na rozprawie biegły podkreślił, iż w przypadku nieprawidłowego pomiaru (co sugerowała obrona), np. zbyt małej ilości powietrza pobranego do badania, urządzenie sygnalizuje błędy, a sam pomiar nie mógłby zostać przeprowadzony, a tym samym nie uzyskano by wyniku badania. Tymczasem jak wynika z wydruku z odczytu pamięci urządzenia A. I. nr (...) wynik badania został uzyskany, a tym samym brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości jego przeprowadzenia. Opinia biegłego jest opinią spójną, logiczną, pełną, biegły odniósł się do wszystkich przedstawionych mu zagadnień, a stanowisko swoje rzeczowo i przekonująco uzasadnił.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody zgromadzone w toku postępowania w postaci: protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, danych o karalności, danych o podejrzanym, odpisu wyroku, świadectwa wzorcowania, wydruku z pamięci urządzenia AlcoSensor IV nr (...). Dowody te zostały sporządzone w sposób wymagany prawem, przez uprawnione osoby. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich rzetelności i autentyczności. Jednocześnie podkreślić należy, iż próba zakwestionowania przez oskarżonego wyników badania urządzeniem pomiarowym A. I. nie powiodła się, zwłaszcza po uzyskaniu przez Sąd wydruku pamięci urządzenia, jak również w świetle wniosków zawartych w opinii tak pisemnej, jak i ustnej biegłego z zakresu toksykologii alkoholu etylowego.

W rezultacie wyjaśnienia oskarżonego K. G., który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i próbował podważyć wynik badania przeprowadzonego bezpośrednio w trakcie kontroli drogowej w dniu 21.12.2016 r., należy uznać za przyjętą przezeń linię obrony, celem uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Wskazać należy, iż K. G. był już karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, zdawał sobie sprawę z grożących mu konsekwencji. To w sposób logiczny tłumaczy podjętą przezeń próbę zdeprecjonowania przeprowadzonej kontroli drogowej i uzyskanych w jej trakcie wyników odnośnie stanu jego trzeźwości. Jest to jednak próba nieudolna, która całkowicie upada w konfrontacji z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania.

W świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych i przedstawionej powyżej oceny dowodów wątpliwości nie budzi, iż K. G. w dniu 21 grudnia 2016r. w E. przy ulicy (...) pomimo uprzedniego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie II K 138/14 z dnia 05 marca 2014r. ponownie umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym tj. przepis art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. posiadając w organizmie 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki R. (...) nr rej. (...), a tym samym wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 178a § 1 i 4 kk.

Odpowiedzialności za czyn opisany w art. 178a § 1 k.k. podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy: 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub 2) zawartość alkoholu w 1 dm³

wydechanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonego K. G. stwierdzono 0,30 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu.

Natomiast przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Jednocześnie, przestępstwo drogowe polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości może być popełnione wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów ogólny czy lokalny (por. uchwała SN z 1975.02.28, V KZP 2/74, OSNKW 1975/3-4/33).

Z kolei § 4 art. 178a kk - wskazuje, iż jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art.173, 174, 177 lub art.355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Dokonując następnie subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepis ustawy karnej stwierdzić najpierw należy, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 marca 2014 roku, sygn. akt II K 128/14 K. G. skazany został m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego, w dniu 21 grudnia 2016 roku znajdując się w stanie nietrzeźwości – posiadając w organizmie 0,30 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu, w E. przy ulicy (...), kierował samochodem marki R. (...) nr rej. (...).

W tej sytuacji fakt popełnienia przez oskarżonego K. G. zarzucanego mu przestępstwa nie budzi żadnych wątpliwości. Również wina jego jest bezsporna. Oskarżony jest podmiotem zdolnym ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu oskarżony był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc oskarżony obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić mu można zarzut.

Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę przesłanki z art. 115 § 2 kk, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru sprawcy. Na tej podstawie Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu jest znaczna, albowiem kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości nie tylko jest w Polsce wyjątkowo nagminne, a przy tym niebezpieczne, ale także zachowania tego typu ciągle są przez społeczeństwo traktowane z pobłażaniem. Postawa oskarżonego jest tego najlepszym przykładem. Mimo wcześniejszej karalności za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości, po raz kolejny uczynił to samo. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany mu czyn, Sąd kierował się wytycznymi zawartymi w art. 53 § 1 kk, zgodnie, z którymi Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając powyższe na względzie, Sąd przy zastosowaniu art. 37a kk, wymierzył K. G. karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin miesięcznie. Sąd uznał, iż orzekanie wobec oskarżonego, przewidzianej przepisem art. 178a § 4 kk kary pozbawienia wolności, przy restrykcyjnym brzmieniu art. 69 § 4 kk, nosiłoby znamiona nadmiernej represji karnej. Decydując się z kolei na karę o charakterze wolnościowym, Sąd wziął pod uwagę, iż dotychczas orzekane wobec oskarżonego kary grzywny nie przyniosły wymiernych efektów w postaci weryfikacji postawy życiowej oskarżonego. Sąd uznał, iż kara ograniczenia wolności, jako bardziej dotkliwa dla oskarżonego, skutecznie wdroży do przestrzegania porządku prawnego, zapobiegnie popełnianiu przestępstw w przyszłości, a jednocześnie osiągnie pożądany efekt również w zakresie prewencji generalnej.

Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 3 kk środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, gdyż w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk jego orzeczenie jest obligatoryjne. Ponadto, zgodnie z treścią art. 43a § 2 kk, orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000zł.

Mając na względzie, iż oskarżony jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, osiąga stały dochód Sąd obciążył go obowiązkiem uiszczenia kosztów postępowania.